

**Vedtaget i London 13.-14. oktober 1981. (London-rapporten)
Rapport om det europæiske politiske samarbejde (EPS)**

I del

Udenrigsministrene i Det europæiske Fællesskabs ti medlemsstater har studeret udviklingen i det europæiske politiske samarbejde. De lægger fortsat vægt på, at dette forbedres, og med henblik herpå har de overvejet, hvorledes det kunne styrkes yderligere.

Det politiske samarbejde, som er baseret på medlemskab af Det europæiske Fællesskab, har udviklet sig til at være et centralt element i alle medlemsstaters udenrigspolitik. Fællesskabet og dets medlemsstater betragtes i stigende grad af tredielande som en sammenhængende styrke i internationale relationer. De ti udenrigsministre bemærker, at der i årene siden de grundlæggende elementer i det europæiske politiske samarbejde blev nedfældet i Luxembourg-rapporten (godkendt af stats- og regeringscheferne den 27. oktober 1970) og i Københavns-rapporten (godkendt af udenrigsministrene den 23. juli 1973 og efterfølgende vedtaget af stats- og regeringscheferne), er blevet opnået betydningsfulde fremskridt i retning af de mål, der er stillet i disse rapporter. Udviklingen i det europæiske politiske samarbejde gennem disse år har vist, at det imødekommer et reelt behov hos Det europæiske Fællesskabs medlemsstater for en større harmoni på dette område. Det er et tegn på, at det europæiske politiske samarbejde har bevist sin værdi, at det stadigt er blevet intensiveret og dets omfang kontinuerligt udvidet. Denne udvikling har bidraget til det endelige mål om europæisk union.

Udenrigsministrene er enige om, at yderligere europæisk integration samt opretholdelse og udvikling af fællesskabspolitik i overensstemmelse med Traktaterne vil være gavnlig for en mere effektiv samordning på det udenrigspolitiske område og vil udvide ræk-

ken af instrumenter, der er til rådighed for de Ti.

Udenrigsministrene mener, at i en periode med forøget spænding og usikkerhed i verden er behovet for en sammenhængende og enig holdning til internationale spørgsmål hos Det europæiske Fællesskabs medlemmer større end nogensinde. De bemærker, at de Ti, til trods for hvad der er nået, endnu er langt fra at spille den rolle i verden, som svarer til deres forenede indflydelse. Det er deres overbevisning, at de Ti i stigende grad bør forsøge at forme begivenheder og ikke kun reagere på dem.

Med hensyn til omfanget af det europæiske politiske samarbejde og under hensyn til medlemsstaternes forskellige situation er udenrigsministrene enige om at opretholde den fleksible og pragmatiske indstilling, der har gjort det muligt i det politiske samarbejde at drøfte visse vigtige udenrigspolitiske spørgsmål, der har forbindelse med eller betydning for de politiske aspekter af sikkerhed.

De ti udenrigsministre finder det også betimeligt at forny deres tilsagn om fuldt ud at virkeliggøre Luxembourg- og Københavns-rapportens forpligtelser. De understreger især betydningen af konsultation mellem de Ti, som er det centrale i det europæiske politiske samarbejde. De understreger deres tilsagn om at konsultere partnerne, før der fastlægges endelige holdninger til eller iværksættes nationale initiativer vedrørende alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål, som angår de Ti som helhed. De forpligter sig til, at hver medlemsstat i disse konsultationer vil tage fuldt hensyn til de øvrige partnerses stilling og lægge tilbørlig vægt på ønskværdigheden af at nå en fælles holdning. De bemærker, at sådanne konsultationer vil have særlig betydning for vigtige internationale konferencer, i